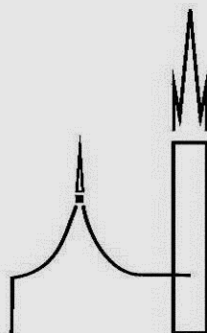

GABRIEL

občasník čáslavské farnosti

ŘÍJEN 2015

Nedávno jsme při našem farním výletě také navštívili známé moravské poutní místo Žarošice. Malý, ale velice vyzdobený kostel a za ním velký poutní areál. Vzpomínám si, jak jsme ještě za socialismu navštěvovali toto místo o hlavní pouti. Místní pan farář nám vyprávěl o počtu lidí, na naše poměry těžko představitelném, kteří se shromažďují na tomto místě vždy 13. každého měsíce. Jedná se o tzv. fatimský den. Prožívají zde program, jehož hlavní části jsou růženec, zasvěcení, mše svatá. Jak zdůraznil, jsou to hlavně mladí lidé, rodiny, manželé, kteří sem přicházejí i s kočárky.

Dnes se velmi mnoho mluví o rodině i v samotné církvi. Nakonec právě nyní probíhá v Římě ostře sledovaná biskupská synoda o rodině. Čím dál více se ukazuje, že nutnou podmínkou šťastné budoucnosti, kterou si jistě tolik přejeme, je zdravá fungující rodina. Rodina tvořená manžely, mužem a ženou spojenými nerozdělitelným poutem manželství, manželé s láskou přijímajícími nový život v podobě dětí, které jim Bůh chce darovat.

Rodina je také v dnešní době ohrožena různými negativními vlivy a tlaky. Velmi často se rozpadá. Vyjmenování všech těchto faktorů by asi zabralo mnoho místa. Na tomto poutním místě nás však může napadnout, že rodina se může naopak stát pevnou a stabilní, může být svědectvím pro své okolí, když nalezne vztah k Panně Marii, kterou v Loretánských litaních nazýváme Královnou rodin.

Na mysl mám alespoň dvě praktické skutečnosti. Je to velké požehnání pro rodinu, když se manželé modlí růženec a zapojují do modlitby i své děti. Společný růženec vnitřně upevňuje a pročišťuje vztahy manželů a chrání celou rodinu, její jednotu. Celá rodina se tak otevírá působení a ochraně naší nebeské matky.

Rovněž je velikou šancí nověna prvních devíti sobot, kterou si Panna Maria žádala ve Fatimě. Tato nověna obsahuje celou řadu příslibů vztahujících se k problémům rodiny a manželství. Nenecháme tyto poklady nevyužité!

Kéž by v naší farnosti přibývalo dobrých a stabilních rodin!

P. Bohuslav

DĚKANSKÝ CHRÁM SV. PETRA A PAVLA V ČÁSLAVI

Dr. V. V. Kremer (1981)

Románský kostel sv. Michaela Archanděla v Čáslavi – II. část

Kostel byl při svém založení zasvěcen úctě sv. Michaela Archanděla. Tohoto anděla, ze všech nejpřednějšího, jehož svátek světi církev 29. září, označuje v liturgii jako ochránce proti útokům zlych mocností pekelných. Je tedy pravděpodobné, že i toto zasvěcení, jak bylo již uvedeno v předcházející kapitole, mělo i symbolický ráz ochrany proti jakémukoli nečekanému útoku, či přepadení starého Hrádku.

Již výše jsme také uvedli, že farnost čáslavská byla sem přenesena od kostela sv. Martina. Kdy se tak stalo, není možno pro nedostatek přímých pramenů přesně určit. Že však byli u tohoto kostela usazeni plebáni, dokazuje poměrně pozdní zpráva z doby Jindřicha Korutanského v roce 1307, podle které osvobodil tento král svého kaplana Jana, jako faráře kostela sv. Michaela v Čáslavi, od placení berní, sbírek a jiných platů, které by král neb čáslavští měšťané uložili na všechna zboží tomuto kostelu věnovaná.

Jiných zpráv o farářích tohoto kostela není. Z této zprávy vysvítá, že tedy kostel sv. Michaela byl zcela samostatnou jakousi „právní osobou“, stojící zde vedle již tou dobou trvajících dalšího kostela, který se asi již nazýval kostelem sv. Petra a Pavla. Že také patronátní právo v době držení části Čáslavska příslušelo zde rodině Blehově, dalo by se usuzovat i ze zprávy k roku 1310, nejedná-li se v tomto případě o patronátní právo ke kostelu hradeckému.

Je ale jisto, že až do téměř poloviny 14. století byl kostel sv. Michaela v Čáslavi zcela samostatným objektem, stojícím vedle nového kostela sv. Petra a Pavla. Ale to se již počala historická individualita tohoto kostela ztrácet, zastíněna významem tohoto nového kostela.

Samostatné dějiny této čáslavské stavby končí prakticky počátkem 14. století, kdy se setkáváme s posledními zprávami o tomto kostele, ale které jsou vlastně zároveň prvými jeho zprávami historickými.

Tyto zprávy, které ukazují na dřívější samostatnost této vzácné románské stavby, se kladou do doby kolem roku 1310, kdy zde byli pohřbeni, jako ve svém hrobním kostele, jednak starší Bleh a zejména jeho syn Jistislav, čili jak jej někteří označují Mstislav, nebo dokonce Isbislav, nebo původně nesprávně Zbislav.

Historickou zprávou o zdejších pohřbení obou jmenovaných, sice nedoloženou písemným pramenem, ale výsledkem archeologického novodobého bádání, končí samostatná historie tohoto kostela, který se poté v krátké době stal přímou, ale stavebně oddělenou součástí dalšího nového gotického chrámu čáslavského. Tento nový chrám, jako farní kostel petropavelský, využil svého staršího předchůdce jako svoji sakristii. Tím ztratil tento prostor funkci bohoslužebnou v pravém slova smyslu a sloužil kostelním účelům jen jako přípravná pro bohoslužby a depozitář kostelních a bohoslužebných předmětů.

Teprve v roce 1976 byla na určitou dobu opět tato prostora kostelní použita vedle své funkce sakristie i jako prostora sloužící bohoslužbám, když byl do ní přenesen z hlavní kostelní prostory kredenční oltář a tím byla – dočasně - přeměněna v kapli svatováclavskou.

(z uvedené publikace zpracovala M. R.)

CESTA KE KŘTU

V pokračování z minulého čísla přinášíme další svědectví našich katechumenů, kteří byli letos o Velikonocích v našem čáslavském kostele pokřtěni.

Po Lukášovi, jehož vyprávění jsme si přečetli minule, se s námi o své svědectví nyní podělily i Zuzana a Andrea. Děkujeme za jejich laskavost a otevřenost, s přáním, ať vytrvají „až do konce“!

Po mém křtu o slavnosti velikonoční vigilie jsem byla požádána napsat pár řádek o mé cestě k Bohu a víře v něj.

Má cesta začala dětskými krůčky a vyvrcholila o letošních Velikonocích velkým krokem. Nebyla jsem ve víře vychována. Maminka je silná ateistka a je proti jakékoli víře. Od dětství jsem poslouchala různé narážky na „pánbíčkáře“.

Jako děti jsme bydleli vedle kostela a občas jsme si do něj chodívali potají hrát. Dlouhé roky jsem každou neděli slyšela volání zvonů. Vždy jsem měla pocit, že přece musí být cosi mezi nebem a zemí. Ten pocit se nedá vysvětlit ani popsát. Několikrát jsem se také přesvědčila o tom, jak „Boží mlýny melou“... Ano, myslím, že tehdy jsem si svou víru začala více uvědomovat. „Přece to nemůže být náhoda,“ říkala jsem si.

Prošla jsem si období, které nebylo lehké, začala jsem postrádat smysl života. Sama jsem udělala spoustu chyb. Skrze bolest jsem Boha začala vnímat čím dál víc. Věřím ve rčení, že

Bůh člověku nenaloží víc, než unese. Všechno má svůj smysl. V tomto období jsem potkala svého manžela. Je to moc hodný člověk. On a náš krásný synek jsou pro mě velkým darem. Darem, který přišel po těžkých chvílích. Možná také díky tomu dokážu vnímat, co je v životě opravdu důležité a vážít si toho. Pro mě je to moje rodina. Do kostela jsem začala pravidelně chodit, když jsem syna čekala.

V únoru minulého roku jsem končila vysokou školu. U státnic jsem prosila

Boha o otázku číslo 9. Je to taková hloupost. Řekla jsem si, že pokud si vytáhnu devítku, už opravdu půjdu za panem farářem, abych se začala vzdělávat v evangeliu.

Já jsem si devítku opravdu vytáhla! No a tak jsem se dopracovala až k přijetí svátosti křtu.

Zuzana Součková

Jak jsem se vlastně dostala k víře a k Bohu samotnému?

Inu odmala jsem měla čáslavský kostel sv. Petra a Pavla na dohled. A popravdě mě k tomu cosi táhlo vždycky. Rodiče, byť jsou pokřtěni, věřící nejsou, a tak mě nikdy k víře nevedli.

Později, když jsem poznala svého manžela, mě to začalo zajímat ještě o to víc zvláště díky tomu, že on a jeho rodina věřící jsou. Když mě pak požádal o ruku, byl to další z impulsů, kdy jsem si řekla, že by bylo pěkné mít zde v Čáslavi svatbu v kostele... a začala jsem se o to všechno zajímat hlouběji.

Ještě léta předtím jsem často potkávala usměvavého človíčka, který se pořád na mě zubil a zdravil mě. Nejprve jsem nevěděla, kdo to je, až později jsem zjistila, že to je zdejší pan farář Stařík. Kontaktovala jsem ho nejprve mailem a vzápětí jsme si zatelefonovali; tak jsem začala pravidelně docházet na katechismus, kde mi osvětil hodně důležitých věcí.

A připravil mě k přijetí svátosti křtu! :-)

Andrea Puppová

Proč máme přijímat křesťanské uprchlíky?

1) Protože jsou nejohroženější a nemají kam jinam jít.

Křesťané nemohou hledat dlouhodobější záchranu v okolních muslimských zemích, kde ve skutečnosti nemohou doufat ani v pomoc od Červeného kříže, neboť červený půlměsíc, který ji přerozděluje, ji dává cíleně pouze muslimům (přestože byla sesbírána převážně mezi evropskými a americkými křesťany). Proto by (post)křesťanské země měly přednostně pomáhat křesťanům, a muslimy nechat v péči jejich bratrů Turků, Egyptanů, Íránců a Saudů.

Tábor pro uprchlíky v Jordánsku

2) Protože jsou nám bližší a jsou lépe integrovatelní.

Křesťané jsou nám kulturně bližší a představují tu vzdělanější a pracovitější část Blízkého východu i Afriky. Vlastně se dá říci, že v některých muslimských oblastech jsou to jedině křesťané, kdo nějak užitečně pracují. Jejich pobyt bude tedy podstatně méně problematický, a pokud se i stane trvalým, dokáží se mnohem lépe integrovat a najít si práci. (Pokud se nestane zázrak, náš populační úpadek a rostoucí lenost a pohodlnost si dovoz pracovní síly ze zahraničí prostě vynutí, pak představují křesťanští uprchlíci ideální možnost.)

3) Křesťané by navíc měli chtít přijímat především křesťanské uprchlíky už proto, že to jsou jejich bratři v Kristu, pro Krista trpící.

Pokud to nechápou, měli by se zamyslet nad tím, proč se vlastně za křesťany označují. Nicméně na závěr, aby nedošlo k omylu. I přijímání křesťanských uprchlíků by se mělo dít zcela v naší režii. Žádné kvóty, žádné důtklivé rady z Brusele, které nelze ignorovat. To opravdu nepotřebujeme!

Ignác Pospíšil, www.duseahvezdy.cz

Uzavřít se před světem do ulity? Raději problém pomozme řešit!

Ne každý má to štěstí narodit se v kraji nepostihnutém válkou a utrpením. Samozřejmějosti pro nás tak běžné, jako čistá voda, dostatek potravin, elektřina a léky, jsou pro řadu lidí vzdálenou fatou morganou klidu a jistot, jež museli oni oželet kvůli válečným konfliktům ve jménu islámského fanatismu. Nechtějí válku, ale situace je pro ně beznadějná. V modlitbách prosí o pomoc a východisko z nekončících problémů. V oblasti Sýrie, Iráku a Afghánistánu vyhnala válka mnoho rodin z milovaného domova a vrhla je do nejistoty. Co bude dál?

Média vidí problémy Blízkého východu černobíle: MY jsme ti dobří a víme, co děláme. Chceme klid a jistoty. ONI přicházejí z neznáma, vypadají jinak. V jistém smyslu jsou naše kultury odlišné, ovšem právě s KŘESŤANSKÝMI uprchlíky nás spojuje společná víra. Jejich mírumilovně postoje se stěťly s krvavou ideologií Islámského státu a dalších islamistů, zabíjejících své sousedy-křesťany. Křesťanští uprchlíci zažili neskutečnou bolest a strádání hlavně pro svou víru, kterou odmítli vyměnit za islám.

Nadační fond Generace 21 se snaží o solidaritu a pomoc. Jan Talafant, hlavní koordinátor projektu G21, pomáhá iráckým křesťanům a jezídům. Lidé z nadace osobně navštěvují uprchlický tábor v iráckém Erbilu, kde vytipovali ohrožené křesťanské rodiny s dětmi, často i vdovy a sirotky. Tyto lidé jsou nadále ohroženi bez naděje vlastními silami změnit svou situaci. Seznam 152 těchto uprchlíků předložili vládě ČR, která má rozhodnout, zda mohou legálně imigrovat do České republiky. Zároveň nadace hledá u nás síť lidí, kteří by byli ochotni jakkoli těmto traumatizovaným lidem pomoci. Každý z nás se může podílet.

Nabídli jsme ubytování uprchlické rodině – máme volný samostatný byt. V těžkém začátku nového (a snad konečně lepšího) života budou mít naši hosté proto alespoň částečnou jistotu a střechu nad hlavou.

Uvítáme jakoukoli pomoc materiální i jinou, děkujeme také za modlitby za zdar celé akce; ty jsou teď mimořádně důležité, o ty zvláště prosím.

Celá snaha nadace Gen21 je nyní pozastavena dlouhým rozhodováním na ministerstvu. Bohužel, mezinárodní situace projektu zatím nepřeje a je málo rozlišováno, že se jedná o lidi ohrožené přímo na životě a zcela bez prostředků na cestu do bezpečnějšího světa. V současnosti již mnoho z nich trpí v táborech nedostatkem jídla a materiálních prostředků.

Pokud se najde někdo, kdo by byl ochoten se podílet na pomoci křesťanským uprchlíkům s námi, necht' mne prosím kontaktuje osobně nebo na mail Vavrinova.Gabriela@seznam.cz

V případě zájmu o projekt Generace 21 doporučuji navštívit web www.gen21.cz, na němž se nalézají i konkrétní příběhy utečeneckých rodin, které jsou na seznamu nadace.

MUDr. Gabriela Vavřínová

Joseph Fadelle: Cena, kterou zaplatíš

Dokonce matka, moje vlastní matka, která se právě objevila v místnosti, vychrlí neuvěřitelně krutá slova: „Zabijte ho a hodte do Bazelu!“ (str. 62)

Kniha kterou tento rok vydalo [A.M.I.M.S.](#), představuje opravdu skvělé dílo, tematicky velice aktuální.

Vypráví příběh svého autora, který začal svůj život jako Mohamed al Saíd al Músávi, „korunní princ“ irácké větve mocného šíitského rodu, a později pro nalezenou víru a lásku ke Kristu toto vše obětoval. Byl i brutálně mučen a později byl nad ním jako nad konvertitou ze strany šíitských autorit vynesena rozsudek smrti za „odpadlictví od islámu“. Uprchl sice i se svou rodinou ze země, ale jeho příbuzní jej pronásledovali i za hranice a pokusili se ho zavraždit. Nyní žije jako Joseph Fadelle pod policejní ochranou ve Francii.

Kniha přináší nejen strhující příběh jedné konkrétní konverze, ale i cennou představu o pozici křesťanů a především konvertitů od islámu v zemích, jako jsou Jordánsko a Irák, v době, která měla být pro křesťany ještě relativně příznivá – tj. předtím, než Západ rozvrátil Irák a Sýrii, před nástupem Islámského státu. A také o tom, kolika potížím čelil i poměrně zajištěný uprchlík v době, kdy ještě neprchaly masy, takže měl kam jít a nacházel cestou dost lidí, kteří mu mohli pomoci. Dnes je situace neskonale horší.

Člověka též kniha přiměje k tomu, aby se zamyslel, nakolik pevná a k obětem připravená je jeho vlastní víra ve srovnání s lidmi, kteří pro ni obětovali všechno a kteří dál ji dosvědčují, přestože tím riskují svůj život.

Kniha může být jistě i skvělým dárkem - dá se snadno a lacino pořídit, a její skutečná cena je přitom neskonale vyšší než pořizovací náklady.

P. Marek Dunda, Fatym

(Knižku máme v knižní nabídce v našem kostele, za 35 Kč)

MALÁ PROCHÁZKA ZAHRADOU RŮŽÍ

Když se novináři ptali blah. Pia IX., co pokládá za největší poklad vatikánských sbírek, vytáhl z kapsy růženec, pozvedl jej a odpověděl: „Růženec! Ano, růženec, nic vzácnějšího tu není.“

Co je to ten růženec, jenž byl pro blahoslaveného papeže cennější než všechna ta unikátní umělecká díla, jichž je ve Vatikánu početně, cennější než vzácné relikvie světců? Rozhodně ne laciná trefka, která se dnes houpe na zrcátku každého druhého vozidla a kterou s oblibou nosí kolem krku tzv. celebrity. Růženec je „nejúčinnější zbraň proti zlu,“ jak prohlásila Panna Maria ve Fatimě. A tuto zbraň třímá křesťanstvo již více než 800 let.

Cesta k dnešnímu růženci

Léta Páně 1214 se zjevila Panna Maria sv. Dominikovi. Jím založený řád kazatelů se „specializoval“ na hlásání slova Božího zejména mezi bludařskými katary, k čemuž dostal od Nejsvětější Panny znamenitý prostředek: „Šiř můj žaltář, jestliže chceš tyto zatvrzelé duše obrátit,“ vyzvala Matka Boží sv. Dominika. Dominikáni se od té chvíle stali horlivými propagátory „mariánského žaltáře“ a místo libovolných modliteb zaváděli modlitbu Zdrávas Maria a vedli věřící i k rozjímání o životě Ježíšově a Mariině.

Psal se rok 1460. Tehdy se Panna Maria zjevila dominikánu blah. Alanu de la Rochemu. Vyzvala jej k šíření slávy této modlitby s tím, že jde o nejúčinnější zbraň k záchraně lidstva před nepřáteli křesťanstva. Sedm let předtím dobyli Turci Konstantinopol a hrnuli se přes Balkán. Blah. Alan sjezdil většinu evr. zemí a všude hlásal naléhavou potřebu časté modlitby růžence.

Sv. Pius V. a Panna Maria Růžencová

Tím, kdo dal růženci dnešní podobu, byl jeden z největších papežů církevních dějin – sv. Pius V., jenž si „zahradu růží“ zamiloval. Vzal za své ujištění Matky Boží, že brány této zahrady jsou pevnou záštitou proti nepřítelům křesťanstva i proti bujícímu nebezpečí bludných nauk, v dané době v podobě protestantismu, jenž zachvátil velkou část Evropy. K Andělskému pozdravení připojil Pius V. prosbu „Svatá Maria, Matko Boží...“ a vyzval všechny věřící, aby se růženec modlili. Nejvíce pak na přelomu září a října r. 1571, kdy se schylovalo k rozhodujícímu střetu křesťanských a osmanských vojsk. Tehdy s růžencem v ruce poklekla celá katolická Evropa a vymodlila zázračné vítězství u Lepanta proti přesile Turků. Rok na to ustanovil Pius V. svátek Panny Marie Růžencové, slavený dnes v den výročí této bitvy 7. října.

Když pak r. 1716 porazil princ Evžen Savojský Turky u Petrovaradína, a zastavil tak další tureckou lavinu, byl svátek rozšířen na celou církev.

Růženec se s oblibou modlili tisíce svatých. V Lurdech se Neposkvrněné početí zjevilo sv. Bernadettě právě s růžencem v ruce. I pasáčky ve Fatimě vyzvala Panna Maria k časté modlitbě růžence a vyslovila přání, aby se po každém desátku připojovala prosba: „*Pane Ježíši, odpusť nám naše hříchy, uchráň nás pekelného ohně a přiveď do nebe všechny duše, zvláště ty, které Tvého milosrdenství nejvíce potřebují.*“

Úsměvy Panny Marie

Proč se modlit růženec? Stačilo by odpovědět, že k tomu vyzývala opakovaně Matka Boží. A proč? Je v něm obrovská síla, nikdo nespočte, kolik obrácení má na svědomí, kolik dobrodiní, milostí, zachráněných duší. Růženec povzbuzuje a posiluje jednotlivce i celé národy, upevňuje rodiny. „Není jistější způsob svolávání Božího požehnání na rodinu než každodenní modlitba růžence,“ prohlásil blahé paměti Pius XII.

P. Guy Gilbert píše: „Chop se její! Budeš koukat, kolik bezmezné radosti ti přinesou ona ‚Ave Maria‘. Dotknou se Mariina srdce a ona se u Boha přimluví. A Bůh díky ní ti dá všechno, oč budeš prosit. Říkám tomu ‚úsměvy Panny Marie‘.“ A jak rekla blah. Matka Tereza: „Jaký význam má to odřikávání Zdravasů? Když propleteš všechny pavučinky, zastavíš i tygra.“ Proplétejte tedy pavučinky, tygrů a jiných šelem je kolem nás více než dost!

Libor Rösner

VÍTĚZSTVÍ KŘESŤANSKÝCH VOJSK U VÍDNĚ (1683) SVÁTEK JMÉNA PANNY MARIE

Turci zažili u Lepanta sice těžkou porážku, ale jejich duch dobyvačnosti nebyl zlomený.

Když jim francouzský král Ludvík XIV. nabídl dohodu proti Rakousku, znovu kuli válečné plány. Zanedlouho se směrem k Evropě vydalo obrovské mohamedánské vojsko, podmanilo si východní Orient, bezohledně proniklo Maďarskem a nakonec stálo před branami Vídně.

Opět byla celá Evropa ve velkém nebezpečí. Kdyby se bylo Turkům podařilo získat Vídeň, celý křesťanský Západ by padl pod islámskou nadvládu.

Přesila muslimských vojáků a jejich brutalita zničila jakoukoliv naději. Proti jejich vojsku se 160 000 muži stálo pouze 12 000 křesťanských vojáků. Bylo nemožné porazit více než 10-násobnou přesilu!

V této velké nouzi vyzval císař k 40-hodinové modlitbě zvl. sv. růžence, která se měla konat ve všech kostelích. Zúčastnil se jí i on a celý jeho dvůr, protože věděl: aby zůstala Evropa křesťanská, může nyní pomoci už jen Bůh.

Polský král Sobieski nabídl císaři svou podporu. Nejprve však putoval do národní svatyně v Čenstochové a tam složil k nohám Královny Polska svůj kord a svěřil se do její ochrany. Nato šli císaři napomoci i Bavoři, Frankové a Angličané.

Křesťanské vojsko mělo 60 000 vojáků, turecké vzrostlo na 260 000. V této beznadějně situaci si císař zavolal na pomoc kapucína Marca z Aviana, který slavil 8. září 1683 (na svátek narození Panny Marie) s vojáky mši svatou.

Král Sobieski napsal: "P. Marco nám dal svoje požehnání. Všichni jsme přijali z jeho rukou svaté přijímání. Měl pro nás výjimečný proslov a ptal se nás, zda máme dokonalou důvěru v Boha. Jedním hlasem jsme vícekrát zvolali: Ježíš a Maria! On je skutečně muž Boží."

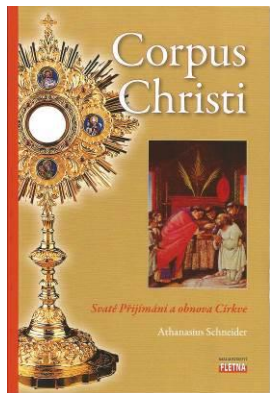
12. září 1683 došlo k rozhodující bitvě. Císař Leopold odevzdal každému regimentu zástavu s vyobrazením Neposkvrněné Panny. Před východem slunce slavil P. Marco s veliteli mši svatou, ministroval král Sobieski. P. Marco obětoval na této mši Bohu svůj život za vítězství nad Turky. Potom napadla křesťanská vojska nepřátelský tábor s heslem "Maria, přečistá Panna!" Jejich důvěra v pomoc P. Marie jim dodávala neuvěřitelnou odvahu. P. Marco procházel mezi vojáky s křížem a žehnal, povzbuzujíc ty, kteří byli v největším nebezpečí.

Po prvních úspěších křesťanského vojska vypukla v nepřátelském táboře přes obrovskou převahu taková panika, že se obávaný velitel Mustafa a s ním všichni jeho vojáci dali na útek. Zanechali

po sobě 15 000 stanů! Již podruhé byla Evropa zachráněna před Turky očividnou pomocí Panny Marie!

Král Sobieski to vyslovil veřejně: Když mu chtěl kazatel během děkovné mše svaté vzdát poctu za jeho zásluhy, král ho přerušil, vstal, klekl si před obraz Panny Marie, složil k jejím nohám svůj meč a před všemi nahlas vyznal: "Ona je vítězem! " Papež Inocenc XI. povýšil z vděčnosti den vítězství, 12. září, na svátek "Jména Panny Marie".

www.maria.sk

"V Církvi a na této zemi není nic tak posvátného, tak božského, tak živého a tak osobního jako svaté Přijímání, protože to je sám eucharistický Pán."

Na mnoho věřících mohou myšlenky biskupa Athanasia Schneidera působit nezvykle či nemoderně, když např. říká:

"Boží Syn přišel na tento svět, aby usmířil a odčinil největší hřích lidstva. Tento hřích spočívá v tom, že se lidstvo odepřelo klanět Bohu a nechce mu přiznat nejvyšší úctu a první místo."

Toto konstatování do vlastních řad pokračuje jasnou formulací naší spoluviny na tomto hříchu. S hořícím srdcem bychom měli usilovat o to, aby naše eucharistická úcta vyjadřovala co

nejvěrněji postoj pokorného "dítěte Božího".

V procesu našeho obrácení nám schází i zevní nezbytné "obrácení k Pánu", protože s eucharistickým Kristem jednáme, jako kdyby to nebyl Bůh, když mu při sv. Přijímání nevzdáváme náležitě klanění a bereme ho dokonce do rukou jako běžné jídlo!

Knižka nás vede k hlubšímu pochopení tajemství, jímž je podivuhodná svátost Eucharistie.

K příležitosti NEK vydalo nakladatelství Flétna. Je k dispozici v naší knižní nabídce, i k zapůjčení v kostelní knihovničce.

Kostel sv. Alžběty

V současné době se pracuje v kostele sv. Alžběty na výmalbě. Zatím jsou hotové vrchní partie – strop a stěny. Na spodní část stěn přijde ještě vápenná omítka. Zároveň jsou ve velmi špatném stavu postranní oltáře, které budou muset být opraveny.

Další pokračování díla bude záležet na počasí.

Děkuji všem, kdo průběžně dle aktuální potřeby pomáhají, s lešením, úklidem atd. a také dárcům, kteří přispívají na opravu tohoto krásného kostela!

P. Bohuslav

FARNÍ POUTĚ

Jako již tradičně každý rok, i letos jsme absolvovali dvě farní poutě. První na přelomu jara a léta a druhou na přelomu léta a podzimu.

Jarní pout' 13. června zamířila do jižních Čech, kde jsme navštívili poutní chrám Nanebevzetí Panny Marie v Dobré Vodě, jež nás doslova okouzlil nádhernou výzdobou i svou historií (právě letos oslavil 300 let). Radostně jsme zde pozdravili Pannu Marii, slavili mši svatou a také ověřili léčivé účinky zdejší „dobré vody“! Po načerpání řady životních mouder P. Bonfilia tlumočených průvodcem p. Liborem, jež nás podrobně seznámil s historií i současností poutního místa, jsme pokračovali do kláštera Božího Milosrdenství v Nových Hradech.

Zde jsme se seznámili s historií řádu Servitů, jež se o rozvoj tohoto místa zasloužil, i se současností, kdy zde působí společenství papežského práva „Rodina Panny Marie“. Klášter tak opět funguje jako duchovní a kulturní centrum novohradského regionu, sestry pečují i o chrám v Dobré Vodě.

Třetí zastávka byla v bývalém augustiniánském klášteře v Borovanech, kde jsme se seznámili s jeho historií, prohlédli si kostel Navštívení Panny Marie, expozici církevních oděvů a Škapulířovou kapli. Na závěr prohlídky děti dostaly drobnou sladkost a dospělí mohli ochutnat výborného borůvkového vína.

Poslední zastávkou byla Třeboň, kde jsme navštívili kostel P. M. Královny a sv. Jiljí. Zde jsme měli možnost slyšet podrobný výklad o historii i současnosti, obdivovat sochu třeboňské Madony i model třeboňského oltáře s kopiemi obrazů Mistra třeboňského oltáře – dochované originály jsou v depozitáři Národního muzea; dále křížovou chodbu s rajským dvorem náležející k augustiniánskému klášteru.

Žízeň po namáhavém a horkém dni zahnilo vychlazené pivečko či dobrá zmrzlina, sebou jsme nakoupili něco lázeňských oplatek (pravých Třeboňských) a plni pěkných dojmů a poznání se šťastně vrátili domů.

Při další farní pouti, v sobotu 19. září jsme navštívili moravská poutní místa. Naší první zastávkou byl Vranov u Brna, setkání s Pannou Marií Vranovskou. Právě tady jsme společně slavili mši svatou a po ní nás jeden z místních bratří paulánů seznámil s historií i současností tohoto poutního místa.

Následoval krátký přesun do dalšího poutního místa – do Křtin. Nádherným chrámem Jména P. Marie nás provázel zdejší duchovní správce P. Jan Peňáz. Pozdravili jsme Pannu Marii Křtinskou a také slavili mši svatou, tentokrát i se křtinami. Poté jsme ještě měli možnost poslechnout si zdejší zvonohru – největší ve střední Evropě.

Jistě zajímavá byla i třetí zastávka v Žarošicích, známém a slavném slováckém poutním místě u Staré Matky Boží Žarošické, Divotvůrkyně Moravy.

Na závěr jsme se zastavili ve sklípku v Bořeticích. Zde jsme měli možnost ochutnat a zakoupit dobré moravské víno.

Pouť byla velmi zajímavá a krásná zejména tím, že všechna poutní místa jsou skutečně živá; každý z nás mohl z tohoto duchovního pramene bohatě načerpat.

Za skvělou organizaci obou letošních farních poutí děkujeme panu Novákovi. Také se už moc těšíme, kam nás zavede příště. Ceníme si též duchovního doprovodu našeho P. Bohuslava! A pokud by si někdo chtěl připomenout nějaké podrobnosti, stačí na farních stránkách spustit video.:-)

Květa Štikovcová

Neočekávané putování Středozeimím

Ani letošní rok se nestal výjimkou v pořádání letního prázdninového pobytu pro děti. Strávili jsme krásných deset dní na faře ve Starči u Třebíče. S laskavým dohledem místního pana faráře se nastěhovalo 28 dětí, 9 vedoucích a 2 skvělé paní kuchařky. Rozlehlá zahrada se pak stala dějištěm veškerých her.

Celým pobytem nás provázel svatý Pavel. Byli jsme svědky jeho studií pod vedením velkého učence Gamaliela. Zakusili jsme na vlastní kůži židovské zvyky a tradice – jako

pečení nekvašených chlebů, tancovali typické židovské tance a seznámili se blíže s Písmem svatým. O vyvoleném národu jsme se poučili i při putování Třebíčí, krásným historickým městem s židovským ghettem.

Byli jsme svědky Pavlova obrácení a jeho nové cesty. Společně s ním jsme utíkali z Damašku, zakládali křesťanské obce, báli se při zemětřesení ve Filipech. V Athénách jsme si zasportovali při olympijských hrách a získali plno znalostí při účasti na rozličně zaměřených workshopech. Nevynechali jsme ani možnost zchladit se v aquaparku a vystoupat na místní rozhlednu na Pekelném vrchu.

Udála se toho spousta, ale jako všechno, i naše putování muselo jednou skončit, stejně tak jako Pavlovo. Děti získaly na cestu domů kromě jiného požehnání, aby stejně jako sv. Pavel, šířily svou víru všude tam, kam přijdou.

Věříme, že se letošní pobyt dětem opět líbil, stejně jako nám. Nedovedeme si léto bez „našich dětí“ představit, děláme to rádi, s láskou a s pocitem naplnění ze smysluplné věci. Občas to není lehké, těžko i přes naše dlouholeté zkušenosti překonáváme předsudky, že jsme jen nezkušení mladoši, co si hrají. Dáváme do toho maximum a občas dostáváme kopance, ale chceme pokračovat, takže doufáme, že s Boží pomocí se za rok zase uvidíme!

Na závěr jen několik malých postřehů, o které bychom se chtěli podělit: modlete se s dětmi každý den jako rodina, čtete s nimi Písmo svaté a učte je, že do kostela chodíme za Pánem Ježíšem a nejen v neděli. Učte je lásce k lidem i k Bohu a posílejte je mezi věřící kamarády. Jednou vám za to poděkují, jako jsme my vděční našim rodičům, že nám byli a jsou vzory v živé víře.

Lenka Kameníková a Terezie Macková

A byla svatba veliká!

Byla nádherná, plná slz štěstí a dojetí, tak jak už svatby bývají...

Terezka a Toník si udělili svátost manželství 12. září v našem kostele sv. Petra a Pavla a přidali tak pomyslnou druhou čárku na seznam „spolčáckých“ svateb.

Nezbývá nám než jim popřát hodně štěstí a Božího požehnání!

Z FARNÍ MATRIKY

Křty:

Dominik Pompa, 16. 5. 2015, Filipov
Elena Patricie Koutská, 23. 5. 2015, Čáslav
Josef Jaroslav Lejhanec, 30. 5. 2015, Čáslav
Vít Menšík, 20. 6. 2015, Čáslav
Julián Václav Král, 27. 6. 2015, Svätý Mikuláš
Lukáš Toman, 4. 7. 2015, Vrdy
Amálie Libuše Králová, 18. 7. 2015, Čáslav
Matěj Závitkovský, 25. 7. 2015, Vrdy
Nikolas Josef Gadžor, 8. 8. 2015, Golčův Jeníkov
Tomáš Sergiy Kozakov, 20. 8. 2015, Čáslav
Fabián Adrián Luigi Fatu, 22. 8. 2015, Čáslav
Albert Sebastián Suk, 22. 8. 2015, Čáslav
Vanesa Marie Horváthová, 12. 9. 2015, Vrdy
Marie Čurejová, 12. 9. 2015, Vrdy
Dominik Jiří Vraný, 27. 9. 2015, Čáslav

Svatby:

15. 8. 2015,
Jaromír Dvořák + Adéla Zdráhalová

12. 9. 2015,
Antonín Macek + Terezie Stajnerová

Pohřby:

Zlata Králová, 20. 5. 2015, 58 let, kostel sv. Petra a Pavla v Čáslavi
Marcela Cirklová, 14. 7. 2015, 43 let, uložení do hrobu ve Schořově
Josef Tvrdík, 21. 7. 2015, 77 let, kostel sv. Petra a Pavla v Čáslavi
Vlasta Koubková, 5. 8. 2015, 86 let, kostel sv. Marka v Žehušicích
Miloslava Ramaislová, 24. 9. 2015, 88 let, kostel sv. Petra a Pavla v Čáslavi

FARNÍ KALENDÁŘ

NE	25. 10.	MISIJNÍ KOLÁČ, PO MŠI SV. V 9:00
NE	1. 11.	SLAVNOST VŠECH SVATÝCH
PO	2. 11.	VZPOMÍNKA NA VŠECHNY VĚRNÉ ZEMŘELÉ - DUŠIČKY, MŠE SV. 18:00
NE	22. 11.	SLAVNOST JEŽÍŠE KRISTA KRÁLE
NE	29. 11.	PRVNÍ NEDĚLE ADVENTNÍ
SO	5. 12.	SETKÁNÍ DĚTÍ SE SV. MIKULÁŠEM, 16:00
NE	6. 12.	DRUHÁ NEDĚLE ADVENTNÍ
ÚT	8. 12.	SLAVNOST NEPOSKVRNĚNÉHO POČETÍ P. MARIE
NE	13. 12.	TŘETÍ NEDĚLE ADVENTNÍ
NE	20. 12.	ČTVRTÁ NEDĚLE ADVENTNÍ
PO	21. 12.	VÁNOČNÍ VÝZDOBA KOSTELA, BETLÉM, ÚKLID (9h, obě skupiny+mládež)
ČT	24. 12.	ŠTĚDRÝ DEN, MŠE SV. 16:00, 24:00
PÁ	25. 12.	BOŽÍ HOD VÁNOČNÍ, MŠE SV. 9:00, 18:00
SO	26. 12.	SVÁTEK SV. ŠTĚPÁNA, MŠE SV. 9:00
NE	27. 12.	SVÁTEK SVATÉ RODINY
PO	28. 12.	SVÁTEK SV. MLÁDĚTEK BETLÉMSKÝCH 17:00
ČT	31. 12.	SV. SILVESTR, MŠE SV. NA PODĚKOVÁNÍ 16:00
PÁ	1. 1.	NOVÝ ROK, SLAVNOST MATKY BOŽÍ P. MARIE

**DOBROVOLNÉ PŘÍSPĚVKY NA TISK GABRIELA DÁVEJTE PROSÍME DO POKLADNY
VZADU V KOSTELE. DĚKUJEME!**

Vydáno pro vnitřní potřebu farnosti Čáslav

Kontakt: Římskokatolická farnost, děkanství Čáslav

Kostelní nám. 186, 28601 Čáslav, tel. 327 312 907

P. Bohuslav Stařík, tel.: 728 501 043, e-mail: starik.b@seznam.cz

Redakce: Marie Rumlová (marie.rumlova@seznam.cz), Martin Jusko, Jan Špaček.

Děkujeme za Vaše náměty, příspěvky a fotografie!

Foto v tomto čísle: K. Štikovcová, I. Vergner, V. Stajner, archiv manželů Mackových.